

32003D0170

L 67/27

DZIENNIK URZĘDOWY UNII EUROPEJSKIEJ

12.3.2003

DECYZJA RADY 2003/170/WSiSW**z dnia 27 lutego 2003 r.****w sprawie wspólnego wykorzystywania oficerów łącznikowych oddelegowanych za granicę przez organy ścigania Państw Członkowskich**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 30 ust. 1 lit. a), b) i c), art. 30 ust. 2 lit. c) oraz art. 34 ust. 2 lit. c),

uwzględniając inicjatywę Królestwa Danii ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na swoim posiedzeniu w dniu 3 grudnia 1998 r. Rady Ministrów ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych przyjęła plan działań Rady i Komisji, w sprawie najlepszego sposobu wykonania postanowień Traktatu z Amsterdamu w dziedzinie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości ⁽³⁾, którego środek 48 stanowi, że w ciągu pięciu lat od wejścia Traktatu w życie należy podjąć działania w celu wspierania współpracy i wspólnych inicjatyw w dziedzinie szkolenia, wymiany oficerów łącznikowych, oddelegowywania, wykorzystania sprzętu i badań kryminalistycznych.
- (2) Na swoim spotkaniu w Wiedniu w dniach 11 i 12 grudnia 1998 r. Rada Europejska potwierdziła w swojej konkluzji 83 plan działań Rady i Komisji w sprawie najlepszego sposobu wykonania postanowień Traktatu z Amsterdamu w dziedzinie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, oraz w swojej konkluzji 89 wezwała do wzmocnienia działań przeciwko przestępczości zorganizowanej w świetle nowych możliwości przewidzianych przez Traktat.
- (3) Na swoim spotkaniu w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r. Rada Europejska wezwała Radę i Komisję, w ścisłej współpracy z Parlamentem Europejskim, do wspierania pełnego i bezpośredniego stosowania Traktatu z Amsterdamu, na podstawie przyjętego w dniu 3 grudnia 1998 r. przez Radę Ministrów ds. Wewnętrznych oraz potwierdzonego na posiedzeniu Rady Europejskiej w Wiedniu w dniach 11 i 12 grudnia 1998 r. oraz wykonania wytycznych politycznych i konkretnych celów obejmujących pogłębianie współpracy policyjnej, w celu zwalczania przestępczości transgranicznej, które zostały uzgodnione w Tampere.

- (4) Na swoim spotkaniu w Helsinkach w dniach 10 i 11 grudnia 1999 r. Rada Europejska wezwała Unię Europejską do zintensyfikowania wysiłków na poziomie międzynarodowym poprzez wzmocnienie współpracy z państwami trzecimi, w celu obniżenia popytu i podaży na narkotyki oraz w sprawie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych. Rada Europejska zauważyła również, że zaistnieje potrzeba połączonych wysiłków wszystkich odpowiednich władz, ze szczególną rolą Europolu.
- (5) Na swoim spotkaniu w Laeken w dniach 14 i 15 grudnia 2001 r. Rada Europejska potwierdziła w konkluzji 37 wytyczne i cele określone w Tampere oraz zauważyła, że zaistnieje potrzeba nowych bodźców i wydania wytycznych w celu wprowadzenia korzystnych opóźnień w niektórych dziedzinach.
- (6) W dniu 14 października 1996 r. Rada przyjęła wspólne działanie 96/602/WSiSW przewidujące wspólne ramy w odniesieniu do inicjatyw Państw Członkowskich, dotyczących oficerów łącznikowych ⁽⁴⁾.
- (7) W świetle doświadczeń w stosowaniu wspólnego działania oraz w świetle postanowień Traktatu z Amsterdamu w sprawie zwalczania przestępczości transgranicznej należy wzmocnić i rozwijać współpracę między Państwami Członkowskimi w sprawie zadań powierzonych oficerom łącznikowym oraz w sprawie ich delegowania do państw trzecich oraz organizacji międzynarodowych.
- (8) W stopniu, w jakim jest to właściwe do realizowania zadań, określonych w Konwencji o Europolu ⁽⁵⁾, Europol będzie ustanawiał i podtrzymywał stosunki współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi.
- (9) Europol ustanowił i będzie nadal ustanawiał oraz podtrzymywał stosunki współpracy z dużą grupą państw trzecich i organizacji międzynarodowych.
- (10) Należy wspierać Europol i zapewniać mu środki mające na celu skuteczne funkcjonowanie jako punktu ogniskowego europejskiej współpracy policyjnej. Rada Europejska podkreśliła, że Europol odgrywa główną rolę we współpracy między organami Państw Członkowskich przy dochodzeniach dotyczących przestępczości transgranicznej poprzez wspieranie zapobiegania, analizowania i dochodzenia dotyczących przestępczości na poziomie Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 176 z 24.7.2002, str. 8.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2002 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. C 19 z 23.1.1999, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 268 z 19.10.1996, str. 2.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 316 z 27.11.1995, str. 2.

- (11) Należy zapewnić Europolowi możliwość wykorzystania w pewnym stopniu oficerów łącznikowych Państw Członkowskich w państwach trzecich w celu wzmocnienia funkcji wsparcia operacyjnego Europolu w stosunku do krajowych organów policji.
- (12) Państwa Członkowskie uznają, że szeroka współpraca ma już miejsce między oficerami łącznikowymi oddelegowanymi przez Państwa Członkowskie, w związku z potrzebami krajowymi, do państw trzecich oraz organizacji międzynarodowych. Jednakże istnieje potrzeba wzmocnienia niektórych aspektów współpracy między tymi oficerami łącznikowymi, w celu jak najlepszego wykorzystania zasobów Państw Członkowskich.
- (13) Należy wzmocnić współpracę między Państwami Członkowskimi w tej dziedzinie w celu ułatwienia wymiany informacji, uwzględniając zwalczanie poważnej przestępczości transgranicznej.
- (14) Państwa Członkowskie przywiązują szczególną wagę do współpracy w zwalczaniu przestępczości transgranicznej, jako że uważają, iż wzmocnienie współpracy dotyczącej wymiany informacji wzmocni zdolność organów krajowych do skutecznego zwalczania przestępczości. Państwa Członkowskie uważają, że Europol powinien odgrywać w tym główną rolę.
- (15) Celem niniejszej decyzji jest uregulowanie kwestii odnoszących się do walki z poważną przestępczością transgraniczną.
- (16) Postanowienia Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach ⁽¹⁾ (zwanej dalej „Konwencją wykonawczą do Układu z Schengen”), które wiążą się ze wspólnym wykorzystaniem oficerów łącznikowych, powinny być dalej rozwijane w celu wzmocnienia współpracy między Państwami Członkowskimi w walce przeciwko przestępczości transgranicznej.
- (17) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie postanowień dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽²⁾, które jest zgodne z obszarem określonym w art. 1 pkt H decyzji Rady 1999/437/WE ⁽³⁾ w sprawie niektórych uzgodnień w sprawie wykonania tej umowy.
- (18) Zjednoczone Królestwo uczestniczy w niniejszej decyzji zgodnie z art. 5 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz art. 8 ust. 2 decyzji Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącej wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽⁴⁾.
- (19) Irlandia uczestniczy w niniejszej decyzji zgodnie z art. 5 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz art. 6 ust. 2 decyzji Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącej wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽⁵⁾.
- (20) Wspólne działanie Rady 96/602/WSiSW oraz postanowienia art. 47 ust. 4 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen zostają jednocześnie uchylone.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Definicja

1. W niniejszej decyzji określenie „oficer łącznikowy” oznacza przedstawiciela jednego z Państw Członkowskich, oddelegowanego za granicę przez organ ścigania do jednego lub więcej państw trzecich lub do organizacji międzynarodowych w celu ustanowienia i utrzymania kontaktów z organami w tych państwach lub organizacjach, w związku z wniesieniem wkładu w zapobieganie i dochodzenie w sprawach przestępstw kryminalnych.

2. Niniejsza decyzja nie narusza zadań oficerów łącznikowych Państw Członkowskich w ramach ich obowiązków oraz w zgodności z prawem krajowym, potrzebami krajowymi i innymi korzystnymi umowami, zawartymi z państwem przyjmującym lub organizacją międzynarodową.

Artykuł 2

Zadania oficerów łącznikowych

1. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, że jego oficerowie łącznikowi ustanawiają i podtrzymują bezpośrednie kontakty z właściwymi organami w państwie przyjmującym lub w organizacji międzynarodowej w celu ułatwienia i przyspieszenia zbierania i wymiany informacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 239 z 22.9.2000, str. 19.

⁽²⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 36.

⁽³⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 31.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 131 z 1.6.2000, str. 43.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 64 z 7.3.2002, str. 20.

2. Każdy oficer łącznikowy Państwa Członkowskiego przyczynia się również do zbierania i wymiany informacji, które mogą być wykorzystane do zwalczania poważnej przestępczości transgranicznej, włączając informacje zapewniające lepszą wiedzę na temat systemów prawnych i metod operacyjnych, dostępnych w poszczególnych państwach lub organizacjach międzynarodowych.

3. Oficerowie łącznikowi wykonują swoje zadania w ramach swoich obowiązków i zgodnie z przepisami, włączając te dotyczące ochrony danych osobowych, ustanowionymi przez ich prawo krajowe i przez wszelkie umowy zawarte z państwami przyjmującymi lub organizacjami międzynarodowymi.

Artykuł 3

Notyfikacja delegacji oficerów łącznikowych

1. Państwa Członkowskie informują się wzajemnie o swoich zamiarach w odniesieniu do oddelegowania oficerów łącznikowych do państw trzecich i organizacji międzynarodowych oraz informują Sekretariat Generalny Rady Unii Europejskiej (Sekretariat Generalny) każdego roku o oddelegowaniu oficerów łącznikowych, włączając ich obowiązki i wszelkie umowy dotyczące współpracy między Państwami Członkowskimi w sprawie oddelegowania oficerów łącznikowych.

2. Sekretariat Generalny opracowuje roczne sprawozdanie w celu przesłania Państwom Członkowskim i Europolowi, dotyczące oddelegowania oficerów łącznikowych Państw Członkowskich, włączając ich obowiązki i wszelkie umowy dotyczące współpracy między Państwami Członkowskimi w sprawie oddelegowania oficerów łącznikowych.

Artykuł 4

Sieci oficerów łącznikowych w państwach trzecich

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że oficerowie łącznikowi Państw Członkowskich oddelegowani do tego samego państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej odbywają spotkania regularnie lub w miarę potrzeb w celu wymiany istotnych informacji. Państwo Członkowskie sprawujące prezydencję Rady Unii Europejskiej zapewnia, że jego oficerowie łącznikowi podejmują inicjatywę organizowania tych spotkań. Jeżeli Państwo Członkowskie sprawujące prezydencję nie jest reprezentowane w poszczególnym państwie trzecim lub organizacji międzynarodowej, wówczas przedstawiciel państwa, które ma sprawować kolejną lub następną prezydencję podejmuje inicjatywę organizacji tych spotkań. Komisja i Europol, gdzie sytuacja tego wymaga, zapraszane są do uczestnictwa w tych spotkaniach.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, że ich oficerowie łącznikowi oddelegowani do tego samego państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej zapewniają sobie pomoc w kontaktach z władzami państwa przyjmującego. W przypadku gdy jest to właściwe, Państwa Członkowskie mogą wyrazić zgodę, aby ich oficerowie łącznikowi dzielili swoje zadania między sobą.

3. Państwa Członkowskie mogą dwustronnie lub wielostronnie wyrażać zgodę, aby oficerowie łącznikowi oddelegowani do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej przez Państwo Członkowskie dbali również o interesy jednego lub więcej innych Państw Członkowskich.

Artykuł 5

Współpraca między Państwami Członkowskimi w sprawie wymiany informacji za pośrednictwem oficerów łącznikowych w państwach trzecich

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że ich oficerowie łącznikowi w państwach trzecich i organizacjach międzynarodowych, zgodnie z prawem krajowym i odpowiednimi dokumentami międzynarodowymi oraz zgodnie ze stosowanymi przepisami, dotyczącymi ochrony danych osobowych, dostarczają swoim odpowiednim organom krajowym informacje dotyczące poważnych zagrożeń przestępczymi w odniesieniu do Państw Członkowskich niereprezentowanych przez ich własnych oficerów łącznikowych w danym państwie trzecim lub organizacji międzynarodowej. Władze krajowe oceniają, zgodnie z prawem krajowym oraz ze stopniem zagrożenia, czy zainteresowane Państwa Członkowskie powinny zostać poinformowane.

2. Oficerowie łącznikowi Państw Członkowskich w państwach trzecich lub organizacjach międzynarodowych mogą, zgodnie z prawem krajowym i odpowiednimi instrumentami międzynarodowymi oraz na podstawie stosowanych przepisów, dotyczących ochrony danych osobowych, udzielać informacji, związanych z poważnym zagrożeniem przestępczymi w odniesieniu do innych Państw Członkowskich bezpośrednio oficerom łącznikowym zainteresowanego Państwa Członkowskiego, jeżeli to Państwo Członkowskie jest reprezentowane w danym państwie trzecim lub organizacji międzynarodowej.

3. Zgodnie z prawem krajowym i odpowiednimi dokumentami międzynarodowymi Państwa Członkowskie, które nie posiadają oficerów łącznikowych w państwie trzecim lub organizacji międzynarodowej, mogą zwracać się do innego Państwa Członkowskiego, które posiada oficerów łącznikowych w danym państwie trzecim lub organizacji międzynarodowej, w celu wymiany odpowiednich informacji.

4. Państwa Członkowskie postępują z każdym wnioskiem w sposób określony w ust. 3 zgodnie z ich odpowiednim prawem krajowym i odpowiednimi dokumentami międzynarodowymi oraz decydują w najkrótszym możliwym terminie, czy wniosek ten może zostać przyjęty.

5. Państwa Członkowskie mogą wyrazić zgodę na wymianę informacji bezpośrednio między oficerami łącznikowymi w państwach trzecich i organizacjach międzynarodowych oraz władzami innych Państw Członkowskich, zgodnie ze stosowanymi przepisami, dotyczącymi ochrony danych osobowych.

6. Realizacja zadań określonych w ust. 1 i 2 nie może utrudniać oficerom łącznikowym wykonywania ich podstawowych obowiązków.

Artykuł 6

Wspólne seminaria dla oficerów łącznikowych

1. W celu wzmocnienia współpracy między oficerami łącznikowymi w jednym lub więcej państw trzecich i organizacjach międzynarodowych, w przypadku gdy istnieje szczególne zapotrzebowanie na wiedzę i interwencję w danych państwach trzecich i organizacjach międzynarodowych, Państwa Członkowskie mogą organizować wspólne seminaria w sprawie tendencji w przestępczości oraz w sprawie najskuteczniejszych metod zwalczania przestępczości transgranicznej, biorąc należycie pod uwagę dorobek UE. Komisja oraz Europol zapraszane są do udziału w tych seminariach.

2. Uczestnictwo w seminariach określonych w ust. 1 nie może utrudniać oficerom łącznikowym wykonywania ich podstawowych obowiązków.

Artykuł 7

Właściwe organy krajowe

1. Państwa Członkowskie wyznaczają punkty kontaktowe w ramach ich właściwych organów w celu ułatwienia wykonania zadań określonych w niniejszej decyzji oraz zapewniają, że krajowe punkty kontaktowe mogą realizować swoje obowiązki szybko i skutecznie.

2. Państwa Członkowskie informują Sekretariat Generalny w formie pisemnej o punktach kontaktowych w ramach ich właściwych organów oraz o późniejszych zmianach na podstawie decyzji. Sekretariat Generalny publikuje te informacje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

3. Niniejszą decyzję stosuje się bez uszczerbku dla istniejących przepisów krajowych, w szczególności w odniesieniu do podziału uprawnień pomiędzy różnymi organami i służbami w zainteresowanych Państwach Członkowskich.

Artykuł 8

Europol

1. Państwa Członkowskie ułatwiają, zgodnie z prawem krajowym oraz Konwencją o Europolu, przetwarzanie wniosków złożonych przez Europol w celu uzyskania informacji od oficerów łącznikowych Państw Członkowskich w państwach trzecich lub organizacjach międzynarodowych, w których Europol nie ma swoich przedstawicieli. Wnioski Europolu kierowane są do jednostek narodowych Państw Członkowskich, które zgodnie z prawem krajowym i Konwencją o Europolu podejmują decyzję w sprawie wniosku. Informacje od oficerów łącznikowych Państw

Członkowskich w państwach trzecich lub organizacjach międzynarodowych przekazywane są do Europolu, zgodnie z prawem krajowym oraz Konwencją o Europolu.

2. Ustanawiając obowiązki swoich oficerów łącznikowych, Państwa Członkowskie, gdzie sytuacja tego wymaga, zwracają uwagę na zadania, które zgodnie z Konwencją o Europolu mają być wykonywane przez Europol.

Artykuł 9

Stosowanie do Gibraltaru

Niniejszą decyzję stosuje się do Gibraltaru.

Artykuł 10

Ocena

Rada ocenia stosowanie niniejszej decyzji w ciągu dwóch lat od jej przyjęcia.

Artykuł 11

Uchylenie

1. Wspólne działanie 96/602/WSiSW niniejszym traci moc.

2. Postanowienie art. 47 ust. 4 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen zostaje niniejszym uchylone.

Artykuł 12

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie czternastego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 lutego 2003 r.

W imieniu Rady
M. CHRISOCHOÏDIS
Przewodniczący